

Študijski krožek Čarobne poti
Študijsko leto 2024/2025
Mentorica: Marina Hrs

Drevo dobrih zgodb - Srečanja z drugačno resničnostjo - Navdihujoče zgodbe

DREVO DOBRIH ZGODB

Srečanja z drugačno resničnostjo – navdihujoče zgodbe

Knjižnica v okviru študijskega krožka Čarobne poti objavlja navdihujoče zgodbe, ki govorijo o stiku z drugačno resničnostjo, ki jo je posameznik doživel. Ljudje nismo le fizična bitja, temveč predvsem duhovna bitja v fizičnem telesu, ki nenehno rastemo in se učimo. Stik z duhovnimi prostranstvi pusti v nas globok pečat, nas spremeni, odpira zavedanje o neskončnosti notranje rasti in svetov, ki jih zaznavamo in v nas sprožijo globoke spremembe. Ti svetovi niso nič manj resnični od fizične ravni. Taka doživetja potrjujejo, da smo (nenehno) povezani z duhovnimi svetovi, ki se nam odpirajo in razkrivajo, se sprožijo ob prelomnih življenjskih obdobjih ali pa jih doživimo kar na lepem, ne da bi imeli občutek, da smo sami na to vplivali. V zemeljski učilnici se vsi učimo in vsi smo prišli v to življenje z namenom.

Z navdihujočimi zgodbami širimo zavedanje, da je duhovni svet nenehno z nami, tudi če se ga ne zavedamo. Namesto strahu krepimo naše notranje moči, ko potujemo skozi življenje. Ko odpiramo svoje srce in širimo ljubezen, delujemo in smo sprememba, ki prinaša svetlobo v vsa prostranstva, ki rastejo in napredujejo z nami.

Navdihujoče zgodbe objavimo z dovoljenjem avtorjev, ki so podpisani z resničnim imenom ali psevdonimom. Zgodba naj ne presega 5.000 znakov oz. 1,5 strani A4 formata v wordu.

Zgodbo, ki bi jo želeli deliti v javnosti, nam pošljite na elektronski naslov:

marina.hrs@guest.arnes.si ali po klasični pošti na naslov:

Mestna knjižnica Izola, Ulica Osvobodilne fronte 15,
6310 Izola s pripisom ZGODBA,

ali jo v zaprti kuverti s pripisom ZGODBA prinesete v knjižnico in oddate na izposoji.

Ne pozabite nam napisati svoj kontakt oz. telefonsko številko.

Nekaj navdihujočih zgodb lahko preberete spodaj.

Z veseljem pričakujemo vašo zgodbo,

ŠK Čarobne poti

Mentorica: Marina Hrs

DOTIK ANGELA

Pred skoraj dvajsetimi leti je bil v prvih dneh avgusta v Izoli koncert Bajage in Ribje Čorbe. Šla sem s prijateljicama. Neizmerno sem uživala v glasbi, pila cockto, medtem pa doživljala hribe in doline, saj sem diagnozo vedela, vse ostalo je bilo še pred menoj. Bila sem razpeta med nebom in zemljo. Gledala sem v zvezde in zaprosila stvarnika, verujoč, da je nad nami ljubeča energija večja od vsega, da mi da znak, znamenje, ki ga bom razumela in da nisem sama v tej stiski, da sem na pravi poti, da je smiselno... Nič. Le nekoliko kasneje, ko sem premišljevala, kako rada bi še živel, kako so otroci komaj petnajst, trinajst in v mislih še nisem dodala sedem, se je dogodil čudež. Na ramenih sem začutila roki, ki sta me pobožali do komolcev... hkrati fizični in nezemeljski dotik, le nekaj hipov trajajoč, ki je do mene telepatsko prenašal čustvo ljubezni in sporočal »ljubljeni si«, »vse je dobro«, »s teboj smo«, in to na najnežnejši, mehek, ljubeč način. Ko sem se obrnila, da videla, kdo me je s tako nežnostjo objel, sprva sem mislila, da me je prišel presenetiti mož, sem zagledala mlad obraz s temnimi očmi, spogledala sva se, nič ni rekel, jaz silno presenečena, in že je izginil v množico pred menoj. Kot vkopana sem stala tam na travi, še vedno neprizemljena, saj si v spremenjenem stanju zavesti izven razuma. Ko sem nekoliko prišla k sebi, sem vprašala prijateljici, ali sta videli »tega tipa«. Odkimali sta. Prikazal se je zame, se materializiral v fizično bitje, da bi jasno razumela, kar sem zaprosila. Prišel je iz božanskega duhovnega sveta, duhovno bitje, nežni angel, ki je prevzel podobo mladega moškega, da bi mi predal sporočilo ljubezni, zaupanja. Zagotovo ni bil privid, bil je v telesu človeka iz mesa in krvi in čeprav je bil objem čisto fizičen in sem ga fizično tudi občutila, sem se zaradi telepatskega sporočanja, ki je potekalo s svetlobno hitrostjo, v zgoščeni obliki, jasno zavedala, da ne prihaja iz zemeljskega sveta. To veš in občutiš, kajti ljubeči energetski naval je bil tako močan, da jasno

veš, da ne prihaja z zemeljske ravni. Če je materializacija za duhovni svet najzahtevnejša, njihova subtilna telesa so stkana iz najnežnejših energij, ki zgolj fizičnemu očesu niso vidne, oz. je to redkost, sta moja globoka stiska in klic priklicala odgovor, ki je bil ne le tolažil, temveč tudi tako izrazit in silovit, da sem ga v polnosti dojela. Solze miline in hvaležnosti so mi tekle po licih in občutenje, da so se temni oblaki umaknili modrini in jasnini, je napajalo mojo krhko in občutljivo notranjost.

Marina

KO OBČUTIŠ BREZPOGOJNO

LJUBEZEN

Bachova glasba, ki jo v tem trenutku poslušam, (17. aprila 2011) me pomirja, širi mi zavest, da sem veliko več kot človek, ki ima ime, ki živi v družini, ženska, ki je v partnerstvu, ki ima otroke, dom... da sem tukaj za tisto več, kar lahko dajem, podarjam, predajam. Da sem tukaj z namenom, hvaležna za potovanja v globine in neskončnost duhovnega. Zunaj je vetrovno, sonce zaokrožuje današnji dan, moje misli pa potujejo z valom čustev v Torino, kjer sem pred leti pred cerkvico na hribu, imenovanem Superga na stojnici, kjer so prodajali spominke, doživela presunljivo izkustvo, ki je trajalo le nekaj trenutkov, a se je vtkalo vame za vedno. Izbirala sem drobne pozornosti za darilo, z menoj je bila moja hčerka. S slike, ki je visela na stojnici, tam je viselo več svetih slik, so mojo pozornost pritegnile Jezusove oči. Zrle so naravnost vame. Bilo je kot bi me zadela strela naravnost v srce. Njegov pogled, ki je zaživel, je v moje srce s silno energijo prenašal občutenje in doživetje brezpogojne ljubezni, ki me je vso prežemala. Bil je zgoščen naval občutenj, skozi katera sem nedvoumno občutila čisto, vseobsegajočo ljubezen, veliko, veliko večjo, kot jo občuti človeško bitje. Doumela sem, da je tako temeljna sila in moč potrebna vsem bitjem na zemlji. Da je vseskozi na voljo, če se odpremo v srcu. Tudi meni. Te oči, ta pogled je nagovarjal mene in preplavljal vse moje telo in dušo z žuborenjem čiste ljubezni, ki sem jo tako celostno občutila in dojemala. Ta sila je le ljubeča, sprejemajoča, vseobjemajoča. Občutila sem, kako je preplavljala vsako celico mojega telesa, duha in dušo in kako ta energija vse prežema, hrani, napaja. Nisem mogla odvrniti pogleda od tega ljubečega in nežnega pogleda. Nekaj me je nagovarjalo, da sliko kupim, hkrati, da je ne kupim. Nisem je. Globoko sporočilo in izjemno občutenje, ki sem ga bila

deležna, sem shranila za vedno in si ga lahko kadar koli prikličem. Ta pogled me je s svojim sporočilom zaznamoval za vse življenje. Veliko sem poslušala in brala o brezpogojni ljubezni, a ko jo doživiš, veš. Za vedno jo občutiš. Besede ne morejo opisati vso mogočnost te sile. Kakšno veličastno darilo sem prejela, veliko prej, preden sem kasneje močno potrebovala to ljubezen iz globin, ko je bilo hudo in sem potrebovala zaupanje, vero v to, da sem ljubljena, da sem tukaj z namenom, da nisem v to življenje prišla le slučajno, da je vse, kar mi prihaja naproti moja notranja rast v ljubezen in svetlobo.

Marina

PRAVLJIČNI LIKI (O)ŽIVIJO

Na enem izmed tečajev zdravljenja smo imeli nalogo branja duše drugemu. Ko sem postavil vprašanja, prvi dan nisem doživil veliko, naslednji dan pa sem prejel notranje slike in telepatsko komunikacijo, ki jo opisujem v nadaljevanju in sem jo tudi poslal kolegici v branje.

Sedaj jo z njenim pristankom delim tudi z drugimi.

Ko sem se prebujal sem bil obdan z toplino. (Ponovno) sem se pojavil v deželi pravljic. Zelo lepo sem se počutil. V deželi je bilo vse kot VENDAR mora biti. Vsi liki so me nepremično opazovali. Pogled je bil nekako zaskrbljujoče žalosten. Bali so se, da jih ne bom razumel.

Nato.....

VVVVEEEEEEEEEEMMMMMMMMM!!!!!!!!!

V deželi pravljic tebe kličejo TRILI.

Ta svet obstaja, sem ga videl in PRAV TI JIM DAŠ ŽIVLJENJE.

Tam se potepaš identično kot Trili iz Petra Pana, letiš naokoli in jim daješ življenje – čustva.

Ko so liki slišali iz mojih ust » Trili«, je v deželi pravljic je izbruhnil vulkan veselja, ki se je širil z svetlobno hitrostjo:» JJJJJJJJJJEEEEEEEEEE USPELO NAM JE, TRILI JE ZVEDELA. TUKAJ SMO, SMO ŽIVI, TI NAM DAJEŠ PRELEPO ŽIVLJENJE. IMA-MO TE NEIZMERNO RADI.

Meni sta se ulili krokodilji solzi po obrazu.

Neizmerno srečen sem, ker sem lahko začutil ta intenziven trenutek.

Nato sem te toplo objel.

Najprej jaz in še vsi liki so se, en za drugim, pridružili v en neskončen, brezpogojen, sočuten, srčen, nonplusultra objem. Toliko nas je bilo, da te nisem več videl.

P.S.

100% sem siguren da ni slučaj, da sem prav jaz bral tebi.

Lep mavrični pozdrav,

Edi

UVID ALI POTOVANJE VASE

Prišla sem na regresijo. Pred trinajstimi leti. Z vprašanjem, na katerega sem želela odgovor. Prejela sem odgovor na nekaj drugega, česar sploh nisem vprašala, a sem kot breme leta in leta pestovala na nezavedni ravni. Da me je strah, da nisem bila zaželjena. Srečanje se je začelo z razgibavanjem, bila sem čisto prepotena, nato sem se ulegla na podlago, sledila so vprašanja. Začelo me je odnašati, vrtelo se mi, nisem več čutila rok,... sledile so slike, občutenja, telepatska komunikacija. Bila sem v obeh dimenzijah hkrati. Linearni čas je izginil.

Odprem vrata v podzavest. Zlata vrata so, zgoraj polkrožna, z okroglo kljuko. Pred menoj se odpre pogled na prašno, shojeno pot. Na desni visok kamnit zid, ki zakriva pogled na drugo stran, prepleta ga bršljan, pred menoj hribovita pokrajina, z nizkim rastjem in grmičevjem, travniki in obdelanimi polji. V tem vzporednem svetu je pozno jesenski čas, v fizični resničnosti pa pomlad.

Nikjer nikogar, le jaz stojim na tej poti. Počasi stopam naprej. Prešinejo me podobe, ki sem jih že doživela iz nekega prejšnjega življenja, ko sem stala na neznani peščeni obali, jaz-moški s turbanom na glavi, z zlatim prstanom na desni roki, na katerem se je bleščal rdeči rubin. Ko sem fokusirala pogled, sem videla poraščeno moško roko in prežal me je nezmotljiv občutek, da sem ta moški jaz nekaj stoletij v preteklost. Ko sem zrla v daljavo prostranega morja in stala na meni neznani obali, obdani z visokimi palmami, bosa v vročem pesku, se je v tisti in tukajšnji resničnosti vame vtiskovalo jasno občutenje, ki je preželo vso mojo zavest, in sicer občutek samozadostnosti in popolnosti. Vse imam. Nič ne želim, nič ne potrebujem. Sem le jaz, tam, v tistem trenutku, v polnini notranjega miru in radosti. Ta slika izgine in znova sem na tej prašni cesti, za trenutek še sama, nato pa se kar iz nič pred menoj pojavi triletna deklica s svetlimi, čudovitimi

dolgimi in gostimi kodri, ki se mi ves čas smeji. Nepopisno radostna je. Me prime za roko in povede nekaj korakov naprej. Kdo je? Jaz sama, moj notranji jaz, moja višja zavest? Prevezemajo me intenzivna čustva, v notranjosti se nekam premikam, pomikam, potujem, naval občutenj je vse silnejši, iz globin si pot na plano utirajo solze. Spodnji del telesa vse do popka omrtvi, ne čutim ga, dlani so polne mravljincev, roke komaj še občutim. Vrta se mi in nekam prehajam, odhajam. Začutim strašansko stisko. Lezem vase, v čas zarodka. Vse bolj tesno mi je, stiska je nepopisna. Bila sem tretji otrok, še en otrok je mojim staršem v skromnih življenjskih pogojih povečeval stisko in preživetje. Mama se je dogovorila za abortus, ki ga potem, ne vem iz kakšnih razlogov niso opravili, to mi je povedala nekoč v pogovoru, ko sem odrasla. Jaz sem v tem spremenjenem stanju zavesti zmožna hitrih prehodov in tako se hipoma znajdem v takratnih občutjih svoje mame. Zlijem se z njo, v njeno neizmerno stisko, v kateri se je znašla, ne more se odločiti, oče ji pri odločitvi ni bil v pomoč. Zaveda se, da breme odločitve nosi sama. V tistem trenutku do mame občutim le sočutje, ne jeze, ne zamere, ki sem jo leta in leta potiskala ali hranila v nezavednem. Rodila sem se dva meseca prej in zaradi nenehnega joka sem velikokrat spala sama v zadnji sobi, ko je oče delal nočne izmene... kasneje sem do mame gojila jezo, ko je svoje življenjske stiske v zrelih letih blažila z alkoholom. To spoznanje me je zelo prizadelo in sem ga doživela kot študentka. Nekega vikenda sem se vrnila iz Ljubljane, hrib za hišo je gorel, gasilcem smo šli pomagat gasit požar. Ko smo se vrnili domov, sem spoznala, da je mama pila, v peč, ki je kar žarela, je naložila veliko količino drv, težko je govorila... in tako se mi je razkrila njena odvisnost od alkohola, po katerem je posegala, ko smo otroci odrasli in jo je vseskozi prikrivala. Sedaj, v času regresije, sem bila prežeta z njeno nemočjo in človeško stisko, saj se v njenih časih ni bilo kam zateči po pomoč. Stisko občutim tudi sama, ki sem v bubi, črviček, obdan z ovojnico, lupino, ki je ne morem predreti. Strašno mi je, jokam,

jokam, jokam in iz notranjosti se na plano vali skozi leta nakopičena teža. In ko v tej fizični resničnosti lijejo solze in se čisti nagrmadena čustvena navlaka, hkrati občutim oba časovna pola, obe razsežnosti, tisto tam in to tukaj. Zavedam se svoje fizične prisotnosti v prostoru in te »druge« resničnosti, ki ni nič manj resnična od prve. Spoznanje, da sem lahko v obeh stvarnostih hkrati in da je oboje enako resnično, je zame presenetljivo, prav tako, kot so zabrisane prostorske in časovne meje in prehajam iz ene v drugo. V tem velikem joku, ki pretresa moje telo in kot narasla reka čisti mojo dušo, se znova pojavi ljubka deklica s kodri, take sem imela, ko sem bila majhna, zleze v moje naročje, me s svojimi drobnimi ročicami močno objema in mi telepatsko, tolažeče, v mislih sporoča »samo ljubi, sebe in druge. Vse je prav, tako kot je«, mi dalje sporoča. »Vse je dobro. Strah je nepotreben. Ničesar v življenju se ti ni treba bati«, mi zagotavlja. Objema me in tolaži in moj jok postopoma izzveni. Za trenutek me prešine vizija iz neke delavnice, ko smo vizualizirali sebe, ko se postaramo. Takrat je bilo pomembno, da smo pozorni na sporočilo, ki smo si ga poslali iz prihodnosti v sedanost. Jaz sem pred seboj videla obraz svoje babice, ki se je spremenil v mamin in sočasno sem postala ta obraz tudi jaz sama, ki sem si prihajala naproti in telepatsko je prihajalo do mene le kratko sporočilo: »imej odprto srce«. Tudi ta preblisk je prešel in znova sem se znašla v jesenski pokrajini. Sedaj drugačna, spremenjena. Z jasno zavestjo. Strašanska teža se je odvalila z mojega srca. Razumela sem mamo. Danes sem ji odpustila. Na nezavedni ravni sem predolgo pestovala negativna občutenja – da nisem dovolj ljubljena, da nisem sprejeta. Zdaj sem samo jaz, pomirjena, razbremenjena strahu pred izgubo. Doumevam, da se mi ni treba ničesar v življenju bati, tudi prihodnosti ne, kakršnakoli že prihaja. Sporočilo, ki je do mene prihajalo večplastno, mi daje vedeti, da moja notranjost lahko živi naprej, razbremenjena nakopičenega in nepotrebne strahu. Tu stojim le jaz v tej lepi, spokojni pokrajini, sama v sebi in sama s seboj. Nič ne potrebujem in nič

drugega ni, kar bi bilo pomembnejše od ljubezni. »Le ljubi«, ponovno ponavlja moj notranji, radostni, nasmejani otrok, moj JAZ. Zapustim ta prostor, odprem vrata in sem znova tukaj. Sedaj. V tem življenju.

V tem trenutku. V notranjem miru, z radostnim srcem.

Odidem domov, se zrinem k mami v bolniško posteljo, jo objamem in se stisnem k njej. S težavo, a ji uspe, me z eno roko objame tudi sama. Takrat ni mogla več govoriti, a to v tistem trenutku ni bilo pomembno.

Trili

ČUDEŽI ŽIVLJENJA

Na poti svoje notranje rasti sem na podlagi lastnih izkušenj spoznala, da nas življenje nagovarja na zelo različne načine. Meni najljubši nagovori so čudeži. Majhni in veliki. V svojem vsakdanu skušam biti čimbolj čuječa. Z odprtim srcem opazujem, izkušam in zbiram čudežne trenutke.

V tem zapisu delim svojo osebno izkušnjo. Kot prostovoljka Slovenskega društva Hospic spremljam ljudi v največji ranljivosti in v minljivosti. Spremljala sem umirajočega gospoda, življenje nama je odmerilo 15 srečanj in v njih je bilo čudovito darilo - štirje izjemni čudeži.

Preden je gospod zbolel in izvedel za svojo diagnozo, sta bila z ženo v razhajanju. Lahko si predstavljate, kako zelo težko je bilo za oba, ko je gospod praktično čez noč postal nepokreten in povsem odvisen od svoje žene, ki je iz občutka dolžnosti ostala z njim in skrbela zanj.

Ko sem prišla na prvi obisk, sem to izjemno težo mešanih čustev občutila kot ogromen nevihtni oblak, ki se je znašel v njunem domu. Razmišljala sem, kako lahko gospoda in njegove najdražje najbolj optimalno podprem.

Naslednje jutro je kot odgovor na moje razmišljanje prišel navdih, po katerem sem za gospoda ustvarila kratko pesem. Na naslednji obisk sem vzela s seboj ukulele in zapis pesmi za gospoda. Ko mi je gospa odprla vrata, je bila vidno izčrpana. Rekla je, da gre v spalnico, da si spočije ta čas, ko bom jaz pri gospodu. Gospod mi je v pogovoru potožil, da je za vse zelo težko. Tudi, če ne bi povedal, je bilo težo moč občutiti. Nevihtni oblak v njunem domu je bil še težji kot prvič. Po tem, ko sem sočutno poslušala gospoda, sem ga vprašala, če mu lahko zapojem pesem, ki sem jo napisala zanj. Začudil se je: »Zame ste napisali pesem? Ja, potem jo pa zapojte, če ste se že tako potrudili.« Vzela sem ukulele in začela

brenkati. Uvodu je sledilo petje. Opazovala sem gospoda. Poteze na njegovem obrazu so se začele mehčati. Ko sem končala s petjem, se je gospod zahvalil s solznimi očmi. Skozi vrata je stopila njegova žena, vsa objokana. Pogledala me je v oči in rekla: »Kako močna in lepa pesem. Sem poslušala iz spalnice.« Stopila je do gospodove bolniške postelje in svoj objokan obraz položila na njegove prsi. Oba sta jokala, ko mu je prigovarjala: »Nisi sam. Nisi sam.« V tistem trenutku se je v njunih srcih zgodil čudež in jaz sem hvaležno opazovala, kako se je njun odnos prestavil na povsem drug nivo. Od takrat sem imela vedno s seboj ukulele. Na vsakem obisku sem gospodu zapela to pesem, poleg te pa sva skupaj pela še slovenske narodne. Z gospodom sva se pogovarjala, urejala čustveno omaro (ta izraz mu je bil še posebej všeč), se skupaj smejala, skupaj jokala in pela.

Gospa je bila v času mojih obiskov največkrat po opravkih.

Nekega dne sem sledila trenutnemu navdihu in sem gospodu predlagala, da bi napisal pismo sebi. Ker sam ni mogel pisati, sem po njegovem nareku zapisovala jaz. Spodbudila sem ga, da je v pismu sporočil sebi, kar se je njemu zdelo pomembno. Začel je zelo hudomušno, kasneje pa je pismo preraslo v ljubeče besede ženi, otrokom, prijateljem... ko je odprl srce, se je iz njega čudežno izlilo, kar ni zmogel izreči njim osebno. Povedal mi je, da se o čustvih nikoli ni pogovarjal. Pisanje tega pisma je bilo zanj težko, a hkrati osvobajajoče. Videla in čutila sem, kakšen premik se je zgodil v njem. Vprašala sem ga, če želi, da to pismo sedaj uničiva ali ga želi obdržati. Brez premisleka je vzneseno odgovoril: »Ženi ga bom dal.« Gospa mi je naslednjič povedala, da ji je pismo izročil z neverjetnim zadovoljstvom in dodala: »Ko sem pismo brala, sem jokala, kot dež. Kar sem si dolgo želela slišati od njega, sem lahko brala.«

Prišlo je obdobje, ko gospod ni mogel več govoriti. Vse svoje sile je usmerjal v to, da bi ga domači razumeli, vendar neuspešno. Pisati tudi ni mogel. Upal je, da ga bom vsaj jaz razumela, a žal sem lahko le ugibala. Rekla sem mu, naj se ne

trudi preveč, naj počiva, jaz pa mu bom pela. V šali sem nato dodala, da lahko zapoje skupaj z mano, če bo tako začutil. Seveda je samo zavil z očmi. Logično, če ne more niti govoriti, kako naj bi pel, sem si mislila in začela brenkati na ukelele. Najprej sem samo mrmrala zraven, zatem sem pela melodijo z la-la in nato sem začela peti besedilo. Naenkrat je gospod začel peti skupaj z menoj. Od presenečenja bi skoraj obnemela, pa sem se hitro zbrala in pela naprej. Navdušeno sem pesem še dvakrat ponovila od začetka do konca. Gospod je brez težav in razumljivo zapel z menoj celo pesem. Ko sva končala, sem mu čestitala. Oba sva bila presenečena. Gospod je želel potem nekaj povedati, pa ni šlo. Ni zmožgel razumljivo povedati niti ene same besede. »V redu je, glava ne zmore govoriti, duša pa je pela«, sem mu rekla, ko sem poskušala v imenu obeh ubesediti pravkar doživeti čudež.

Gospod je kmalu zatem umrl ponoči v spanju. Na dan pogreba je gospa preko koordinatorke vprašala, če bi prišla jaz na pogreb zapeti tisto pesem. Odgovorila sem, da bom natanko ob uri pogreba doma zapela pesem. In res sem jo. Iz srca. Kasneje mi je gospa povedala, da sem zares pela na pogrebu. Povedala mi je, da so predvajali zvočni posnetek, ko so me med enim izmed obiskov posneli. Povedala je tudi, da je raztros trajal točno toliko časa, kolikor časa je trajala moja pesem. Ko se je pesem končala, je zmanjkalo pepela. Čudežno do sekunde natančno. Gospa je povedala, da je bilo tudi tisto pismo, ki sva ga napisala z gospodom prebrano na pogrebu in da je bil to najlepši možen pogreb.

Iz srca sem hvaležna za to izkušnjo spremljanja, hvaležna, da sem imela priložnost doživeti čudeže Življenja tako od blizu. Moje sporočilo je: Nikoli ne smemo nehati verjeti v čudeže, ki nam jih ponuja življenje znotraj največjega čudeža, ki je Življenje samo.

Pesem, ki je sprožila čudeže nosi naslov MIR ZATE. Da bi se pesem čudežno dotaknila mnogih src, sem jo umestila v svojo knjigo Pustolovščina Srca. Z željo, da vsakomur prinese mir v srce, jo prilagam tudi temu zapisu.

MIR ZATE

Naj te mehka krila angelov varujejo,
svetli, nežni zvoki dušo tvojo božajo.

Te besede tople so izpete iz srca,
tebi podarjene kot miru poslanica.

Mateja Vrhovc Mestnik
20. 8. 2024

DOTIKI

Mimoidoči deček se je
pomudil ob moji abstraktni sliki
in začel vzneseno razlagati
o tem, kaj mu slika pripoveduje,
videl jo je enako, kot jaz.

Med vožnjo skozi gozd sem
opazila srno, ki se je pasla. Ustavila sem,
odprla šipo in jo ogovorila.
Ni zbežala, gledala me je, me poslušala.
Ko sem odšla, se je pasla naprej.

Triletna deklica,
ki je bila v mojem varstvu,
me je nekaj časa gledala v oči,
nato nežno rekla:
»Teja, lepe učke maš«
in me objela.

Do mene je prišel ranjen mlad muc.
Mladi nikogaršnji mucki so plašni, on pa je
dovolil,
da sem ga pobožala, ga vzela v naročje,
poskrbela za njegovo rano in ga nahranila.
Ostal je pri nas.

Šestdesetletni gospod
v zadnjem stadiju neozdravljive bolezni
mi je med pogovorom o življenju in minevanju
rekel:
»Končno sem srečal človeka, ki zna te
stvari
povedati tako, da jih ni težko slišati.
Zdaj vem, zakaj ste hospic prostovoljka.«

Zvečer sem na taboru tolažila otroka,
ki mu je umrla mamica.
Naslednje jutro sem zgodaj vstala
in šla na sprehod v gozd.
Našla sem štor v obliki srca.

Ob kitari sem pela svoje pesmi,
ki so prisotne globoko ganile.

Zdaj gledam na svet s kristalnimi očmi.

Mateja Vrhovc Mestnik